

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΙΝΤΝΕ'Υ' ΦΟΥΛΕΡ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

Ο Μάνουελ Μάλκομ κάθε Πέμπτη βράδυ πήγαινε να περάσει λίγες ευχάριστες ώρες στο σπίτι της Μάμπελ Ντάνιελ. Χρόνια τώρα είχε αυτή τη συνήθεια και καταλάβαινε ότι αν από κάποιο απρόοπτο περιστατικό την έχανε ήταν σαν να του είχαν σκοτώσει την καρδιά του.

Ο Μάλκομ κ' ή Μάμπελ Ντάνιελ δέν ήταν από τους συνηθισμένους φίλους. Η φίλια τους δέν είχε αρχίσει από τα κοσμικά σαλόνια του Λονδίνου με μιὰ απλή σύστασι. Γνωριζόντουσαν από μικρά παιδιά, τότε που παίζανε στον κήπο της βίλλας του λόρδου Κέριγκτον. Ο Μάνουελ ήταν τότε το χαϊδεμένο παιδί της πλούσιας οικογενείας του. Ήταν ντυμένος πάντα με κομψότητα κ' είχε πανάκριβα και αξιοθαύμαστα παιχνίδια. Η Μάμπελ πάλι ήταν ένα υπέροχο αγγελοῦδι με δόξανθα μαλλιά και με άγνά μάτια, τόσο διαυγή σαν το κρυστάλλινο νερό μιὰς λίμνης. Ο Μάνουελ μ' εκείνη την διαίσθησι που έχουν τα παιδιά να καταλαβαίνουν τους ανθρώπους που τ' αγαπούν, ένοιωθε για την Μάμπελ ένα τρυφερό αίσθημα. Όταν την έβλεπε μαζί με τους άλλους φίλους του να παίζει στον κήπο, η καρδιά του πλημμύριζε από ευχαρίστησι. Όταν όμως τύχαινε εκείνη να μην έρθη τότε ο Μάνουελ γινόταν μελαγχολικός και χωρίς να ξέρη γιατί ξεσπούσε σ' ένα απαρρηγόρητο κλάμα. Η Μάμπελ ήταν η μοναδική φίλη του και σ' αυτήν χάριζε τα πιό ωμορφα παιχνίδια του. Όταν δέ εκείνη με τη σοβαρότητα μεγάλης δεσποινίδος τον ευχαριστούσε για τα δώρα του, εκείνος έκανε μιὰ υπόκλισι αληθινού τζέντλεμαν, και της δήλωνε:

— Μεγάλη μου ευχαρίστησις, μίς Μάμπελ!

Οι γονείς των είχαν προσέξει αυτήν την παράδοξη αγάπη των δυο παιδιών και διασκέδαζαν με τα φερσίματά τους.

— Α, κυττάχτε πόσο είνε χαριτωμένα, δήλωναν. Μιμοῦνται τους μεγάλους σαν καλοί ήθοιοί. Τα παληόπαιδα!

— Ωστόσο αυτά τα δυο «παληόπαιδα» έπειτα από μερικά χρόνια που μεγάλωσαν έπαψαν να είνε ευτυχισμένα.

Η οικογένεια του Μάνουελ έχασε όλα της τα λεφτά στο χρηματιστήριο κ' αναγκάστηκε ν' αποτραβηχθή από την κοσμική ζωή και να ζήσει περιωρισμένα. Όσο για την οικογένεια της Μάμπελ είχε κι' αυτή την ίδια τύχη. Έτσι τα δυο παιδιά έπαψαν πειά να βλέπωνται συχνά και μόνο στις έντελως τυπικές επισκέψεις των γονέων τους κατώρθωναν ν' ανταλλάσσουν λίγες λέξεις.

Η μητέρα της Μάμπελ, μιὰ έξυπνη και διαβολεμένη γυναίκα, προσπαθούσε όσο ήταν δυνατόν να ξεχωρίση αυτά τα δυο παιδιά. Καταλάβαινε ότι στην ηλικία που βρισκότουσαν τα παιχνίδια τους δέν θα ήταν πειά τόσο άθωα κ' ότι υπήρχε κίνδυνος ν' αγαπηθούν παράφορα και ν' αποτελέσουν ένα δυστυχισμένο ζευγάρι.

Ο Μάνουελ ήταν υπερβολικά φτωχός και τίποτε δέν έδειχνε ότι θα μπορούσε μιὰ μέρα να καλύτερήψη ή οικονομική κατάστασις του. Μά η Μάμπελ με την γοητευτική ωμορφιά της θα ήταν δυνατό να έχη μιὰ πολὺ καλύτερη τύχη. Ασφαλώς δέν θ' άργούσε να παντρευθή έναν βαθύπλουτον Λονδρέζο και να γίνη ευτυχισμένη.

Έτσι σιγά-σιγά, κατώρθωσε να άραιώση τις επισκέψεις της στο σπίτι των Μάλκομ και να κάνη να λησμονηθή αυτή ή φίλια τους.

Κι' αλήθεια αυτά τα δυο παιδιά που δέν φανταζόντουσαν τη συνωμοσία που τους είχε στήσει ή μητέρα της Μάμπελ άρχισαν να υποφέρουν από αυτόν τον απρόοπτο χωρισμό. Πρώτος ο Μάνουελ τόλμησε να ρωτήση την μητέρα του:

— Γιατί δέν έρχονται πειά, της είνε, να μās επισκεφθούν οι Χάρμπορ.

— Έχουν κι' αυτοί τις στενοχώριες τους, παιδί μου, του άπάντησε εκείνη. Δέν είνε δυνατόν να σκέφτονται τις επισκέψεις τους άφου τους άπασχολούν πιό σοβαρά ζητήματα.

Την ίδια άπάντησι έδωσε και ή μητέρα της στη Μάμπελ.

— Άλλωστε, της δήλωσε, είνε καιρός να φροντίσουμε και για το μέλλον σου. Δέν μπορούμε να χάνουμε τον καιρό μας σ' άδικες επισκέψεις. Ξεχνάς λοιπόν ότι είσαι πειά μεγάλο κορίτσι και πρέπει να παντρευθής;

Και ή Μάμπελ δέν τόλμησε να όμολογήση στη μητέρα της ότι ό μόνος άνδρας που θα της ταίριαζε ήταν ο Μάλκομ. Φοβόταν να προδώση το μυστικό της. Ο Μάνουελ για τη Μάμπελ ήταν ό καλύτερος άνθρωπος του Λονδίνου. Τόν θαύμαζε γιατί ή δυστυχία δέν τον είχε κάνει να χάση το χαμόγελό του και το πάρος του. Πάλευε μ' αυτή στήθος με στήθος κ' ήταν βεβαία ότι μιὰ μέρα θα έβγαινε νικητής. Μά ήξερε ότι ή μητέρα της δέν έπαιρνε από λόγια.

Έτσι μιὰ μέρα αναγκάστηκε να ύποταχθή στη θέλησι των γονέων της και να παντρευθή τον λόρδο Ντάνιελ, έναν ψυχρό κ' άδιάφορο έπιστήμονα που περνούσε όλες τις ώρες του στο εργαστήριό του. Η Μάμπελ πέρασε μαρτυρικούς μήνες μοναχιάς κι' έγκαταλείψεως. Και τέλος μην άντέχοντας περισσότερο στην άγωνία της έγραψε ένα γράμμα στον Μάνουελ.

«Μίστερ Μάλκομ, — του έγραψε, — μη ξεχνάτε ότι κάθε Πέμπτη δέχομαι λίγους καλούς φίλους μας, στο σπίτι. Έλπίζω ότι θα έλθετε να με δήτε κ' εσείς».

Ο Μάνουελ πήγε πράγματι, στο σπίτι της Μάμπελ. Τόσο δέ γοητεύθηκε από τη συντροφιά της, ώστε έμεινε τελευταίος ως άργά τη νύχτα συζητώντας μαζί της και διηγούμενος σ' αυτήν όλα τα θάσανά του.

— Α, είνε παλαίψι παραπολύ σκληρά ως να κατορθώση να φτιάξη μιὰ περιουσία. Τώρα είνε γίνει πάλι άνεξάρτητος και πλούσιος. Μά τον βασάνιζε σκληρά ή μοναξιά.

Η Μάμπελ τον κύτταξε τότε με το γοητευτικό βλέμμα των ματιών της και του είνε με άπλότητα:

— Πρέπει να παντρευθής, Μάνουελ. Είσαστε πειά στην ηλικία που σάς χρειάζετε μιὰ σύντροφος. Σκεφθήτε ότι κοντεύετε να γίνετε πειά γεροντοπαλληκάρο. Πρέπει να δοκιμάσετε και σεις την ευχαρίστησι της οικογενειακής ζωής.

Ο Μάνουελ κύτταξε αυτήν την ωμορφη γυναίκα που του μιλούσε με τόση άπλότητα και τόση ειλικρίνεια και δέν μπόρεσε να συγκρατήση τον θαυμασμό του.

— Λαίδη Μάμπελ, της είνε με καλωσύνη. Είμαι ευτυχής που διατηρείτε όλη την παιδική άθωότητά σας. Νομίζω ότι έχω μπροστά μου εκείνη την ωμορφη μικροῦλα των παιδικών παιχνιδιών μας.

Κ' ύστερα συγκρατώντας τη συγκίνησι του έλλαξε συζήτησι για να μη προδώση την αγάπη που αισθανόταν ακόμη γι' αυτή τη μοναδική γυναίκα των όνειρων του. — Όχι, δέν ήθελε να την παρασύρη σε μιὰ επικίνδυνη περιπέτεια. Ο κόσμος του Λονδίνου δέν συγχωρεί ποτέ τα συζυγικά σκάνδαλα. Γι' αυτό κι' ο Μάνουελ δέν ήθελε να καταστρέψη την άθωότητα της Μάμπελ.

Προτίμησε να μείνη ένας καλός φίλος της. Και κάθε Πέμπτη χρόνια και χρόνια πήγαινε να τη δή στο σπίτι της.

Ένα βράδυ όμως ή Μάμπελ φαίνονταν άνήσυχη. Ο σύζυγός της είχε φύγει για ένα μακρυνό ταξίδι χωρίς να ενδιαφερθή τί θα γινόταν ή γυναίκα του. Η Μάμπελ είχε κλάψει πολὺ εκείνη τη μέρα. Κι' όταν είνε τον Μάνουελ του έσφιξε με συγκίνησι το χέρι.

— Είσαστε ό μοναδικός φίλος μου, του είνε, και θέλω να σάς ζητήσω μιὰ συμβουλή. Η διαγωγή του συζύγου μου άπέναντί μου είνε τόσο έξευτελιστική, ώστε μ' αναγκάζει να ζητήσω διαζύγιο. Μόνο δέν ξέρω τί θ' απογίνω κατόπιν. Η ζωή μιὰς ζωτοχήρας είνε τόσο επικίνδυνη! Διαρκώς θα είμαι αναγκασμένη να προφυλάγωμαι από τις κακογλωσσίες.

Ο Μάνουελ θυβίστηκε σε σκέψεις. Ναι, έτσι ήταν μοιραίο να

(Συνέχεια στην σελίδα 46)

— Αν ήξερα έναν άνθρωπο να μ' αγαπά, ψιθύρισε ή Μάμπελ.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 40)

γίνη. Ἡ Μάμπελ ἔπρεπε νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνόητη συμβίωσι καὶ ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν της καὶ τὴν χαρὰν της.

— Μίσσες Ντάνιελ, τῆς ἀπάντησε λοιπὸν σοβαρὰ, ἡ σκέψις σας εἶνε πολὺ σωστή. Εἶνε καιρὸς νὰ κυττάξετε κι' ἐσεῖς νὰ χαρῆτε τὴ ζωὴ σας.

— Μὰ τί θὰ γίνω κατόπιν; ψιθύρισε δισταχτικὴ ἡ Μάμπελ. Ἄν ἤξερα τοῦλάχιστον ἓναν ἄνθρωπον ποὺ μ' ἀγαπᾷ πραγματικὰ θὰ τοῦ ἐμπιστευόμουν μ' ὅλη μου τὴν καρδιά τοῦ ἐμπιστευόμουν μ' ἥθεσε μ' ἓνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο κατόπιν.

Ὁ Μάλκομ δὲν ἀπάντησε. Χαμήλωσε μόνο τὸ βλέμμα καὶ κοκκίνισε ἀπὸ τὴν συγκίνησίν του καὶ τὴν ἀγωνία του.

Κ' ἡ Μάμπελ ποὺ εἶχε μαντεύσει πόσο τὴν ἀγαποῦσε ὁ Μάνουελ, τοῦ ἔδωσε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι της καὶ τοῦ δήλωσε:

— Ἄς ἐλπίσω τοῦλάχιστον ὅτι ὁ καλύτερος φίλος μου δὲν θ' ἀρνηθῆ νὰ γίνῃ σύζυγός μου.

Κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀπερίγραπτης εὐτυχίας στὸ πεντάμορφο πρόσωπό της.

ΣΙΝΤΝΕ·Υ' ΦΟΥΛΕΡ.

Η... ΤΥΧΕΡΗ ΚΑΡΦΙΤΣΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 36)

στὶς καρφίτσες ποὺ ἦταν καρφωμένες ἐκεῖ πέρα.

— Διάβολε! ἔκανε ἀμέσως. Αὐτὸ εἶνε περίεργο!...

Καὶ πῆρε μιὰ καρφίτσα ἀπὸ τὸ γιακᾶ τοῦ Σάμ.

— Λέτε λοιπὸν πὼς δὲν πῆγατε ἀπόψε στὴ θύλλα τοῦ χρυσοχόου; τοὺς ρώτησε κατόπιν.

— Καὶ θέβαια δὲν πῆγαμε! φώναξε ὁ Πέδρο. Εἴμαστε στὴν ταβέρνα τοῦ Ἀράνχουεθ!

— Λές ψέματα! τοῦ εἶπε ἀτόμοι ὁ ἀστυνομικὸς. Ὅριστε! Αὐτὴ ἡ καρφίτσα σὰς πρόδωσε!...

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν καρφίτσα ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ γιακᾶ τοῦ Σάμ.

— Τὴν βλέπεις καλὰ; τὸν ρώτησε. Ἔ, λοιπὸν, εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς καρφίτσες τῆς σετιόρας Ζαρμιέντε! Εἶνε ἀσημένια κι' ἔχει, καθὼς βλέπεις, ἓνα μικρὸ γυάλινο κεφάλι. Μόνο τέτοιες καρφίτσες μεταχειρίζεται ἡ σετιόρα Ζαρμιέντε. Σήμερα τὸ πρωί, εἶδα ἓνα σωρὸ τέτοιες σ' ἓνα μαξιλαράκι πάνω στὴν τουαλέττα της... Ἔσεῖς λοιπὸν εἴσαστε οἱ κλέφτες!...

Ὁ Σάμ Μπενναβέντε σωριάσθηκε σὲ μιὰ καρέκλα, μισολιπόθυμος.

— Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς, στέναξε, ὅτι ἦταν ἀπὸ τὶς καρφίτσες, ποὺ φέρνουν τύχη!... Ἡ μύτη της ἦταν γυρισμένη πρὸς τὸ μέρος μου!...

— Μὰ ἔφερε ἀληθινὰ τύχη... τοῦ ἀπάντησε ὁ ἓνας ἀστυνομικὸς, ἐνῶ ὁ ἄλλος τὸν ἔδενε. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅμως ὅτι τὴν ἔφερε σ' ἐμᾶς!...

ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 37)

Ὁ μεθυσμένος δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἐγειρε θαραιὰ τὸ κεφάλι καὶ σωριάσθηκε πάνω στὸ τραπέζι.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ πανδοχεὺς πλησίασε τὸν Γκύ, μὲ τὸ ἴδιον καχύποπτο ὕφος.

— Γιὰ νὰ σὰς δώσω τὸ δωμάτιο, πρέπει πρῶτα νὰ συμπληρώσετε τὸ δελτίο... τοῦ εἶπε μὲ περιφρόνησι. Ἡ ἀστυνομία δὲν ἀστειεύεται ἐδῶ πέρα!...

Ὁ Γκύ τότε μ' ἓνα παράξενο χαμόγελο ἔβγαλε τὸ στυλό του καὶ συμπλήρωσε τὸ δελτίο. Ὅταν δὲ ἔφθασε ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε νὰ γράψῃ τὴ διεύθυνσί του, δίστασε μιὰ στιγμή. Μὰ ἔπειτα, μὲ σταθερὸ χέρι ἔγραψε:

«Πύργος τοῦ Μαλαμόρ...»

— Εἴσατε ὁ νέος κύριος τοῦ στοιχειωμένου πύργου; ἀπόρησε ὁ πανδοχεὺς.

— Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι, ἀπάντησε ὁ Γκύ! καὶ κύτταξε χαμογελῶντας τὸν ἄνθρωπον ποὺ καθόταν ἀντικρὺ του.

Μὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔκανε στὸν πύργο τὰ φαντάσματα νὰ σκούζουν μέσα στὴ νύχτα κοιμόταν θαθειά, τύφλα στὸ μεθῆσι...

ΠΩΛ-ΛΟΥ·Ι· ΕΡΒΙΕ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» συνεπὲς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδῃ, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του ἓνα ἐκλεκτὸν αἰσθηματικὸν ρομαντίζο μηνιαίως. Αἱ ἐκδόσεις μας αὐταὶ θὰ συνεχισθοῦν καὶ εἰς τὸ μέλλον, χωρὶς διακοπὴν.

Εἴμεθα θέβαιοι ὅτι τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν θὰ ἐκτιμῆσῃ καὶ θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν προσπάθειάν μας αὐτὴν. Καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες διέκοψαν ἤδη τὰς μηνιαίας ἐκδόσεις των. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ τὰς ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον κομψᾶς, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, χαρίζοντας τοιοῦτοτρόπως εἰς τοὺς φίλους τοῦ ἐξαιρετικῆς φιλολογικῆς ἀπολαύσεως.

Προσεχῶς θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ ἀριστούργημα τοῦ Ὁκταβίου Φεγιέ «**Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ**».

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἐκλεκτὰ ἔργα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,,

“Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,

“Ἡ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,,

“ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,,

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,

“Ὁ ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,,

“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,,

“ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

“ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Ὅσοι δὲν ἐπυρολάβατε νὰ προμηθευθῆτε τὰ ἀνωτέρω βιβλία, δύνασθε νὰ τὰ πάρετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, μὲ 4 οἰαδήποτε δελτία καὶ δραχ. 8.

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ τὰ ἴδια δελτία καὶ δραχμᾶς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμᾶς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἐξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΦΛΗ ΖΩΗ

τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

τῆς Ζ'ΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Ἡ ΣΟΝΙΑ

τῆς ΓΚΡΕΒΙΑ

Καὶ Αἱ Περιπέτειαι τοῦ Ἀρθούρου Γορδωνοῦ

ΠΥΜ τοῦ ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας),

(καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας).

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα

ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΕΤΟΥ,,

ποὺ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.